

Vergaderjaar 1998–1999

26 274

**Voorstel van wet van de leden Van Oven en
O. P. G. Vos houdende wijziging van het
Wetboek van Strafvordering en de Wet
overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis
(verhoging maximale strafmaat politierechter)**

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

In een strafrechtelijk systeem waarbij gekozen is voor meervoudige en enkelvoudige rechtspraak is de grens daartussen nooit vrij van willekeur. In Nederland zijn de criteria voor het aanbrengen van een zaak bij de politierechter (sedert 1922): de eenvoudigheid van de zaak en het voornemen van het O.M. niet meer dan 6 maanden gevangenisstraf te eisen.

De indruk bestaat dat die criteria in verband met het gebrek aan zittingscapaciteit feitelijk steeds minder tellen. Dat betekent dat ook ingewikkelder zaken worden aangebracht bij de politierechter even als zaken die vanuit een oogpunt van strafverwachting niet bij de politierechter thuishoren. Die ontwikkeling is vanuit een oogpunt van rechtsgelijkheid onwenselijk.

Het ziet er niet naar uit dat het tekort aan zittingscapaciteit bij de meervoudige strafkamers op afzienbare termijn zal zijn opgelost. Nu voorts voldoende vertrouwen kan worden gesteld in de beoordelingscapaciteiten van de Nederlandse politierechters (die op voorstel van de President van de rechtbank worden aangewezen) om ook alleen rechtsprekend tot een rechtvaardig oordeel te komen in zaken tegen verdachten die met een straf van ten hoogste 12 maanden kunnen worden bestraft, verdient het aanbeveling het desbetreffende strafmaximum tot 12 maanden op te trekken. Daarbij dient te worden bedacht dat de politierechter altijd bevoegd blijft – zo hem dit geraden voorkomt – om een zaak naar de meervoudige kamer te verwijzen.

Opgemerkt wordt voorts ten aanzien van de strafoplegging dat aanvaarding van het wetsontwerp taakstraffen een verruiming van de bevoegdheid politierechter voor wat betreft het opleggen van dergelijke straffen met zich mee brengt.

Van Oven
O. P. G. Vos